

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' אמור ב' אייר תשע"ד

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 479

פנינים יקרים - פרשת השבוע - ימי הספירה

איתא בנמרא (שבת קמז) כולוהו שקיינא (רפואות) מדבחא עד עצרתא מעלו וכו' היינו שהימים הללו ימי הספירה מסייעים לאדם, שבאותם הימים נהפכו אבותינו משעבוד חומר ולבנים עד להיות מוכן לקבל התורה, ממילא גם עתה הזמן מסייע.

הגם שהספירה הוא התשוקה ליקרב לזמן מתן תורה מכל מקום סופר מהעומר כדי להרחיק את עצמו מהבהמיות שלו לאחר שיש תשוקה ליקרב להתורה הרי זה מסלק מה שהוא נגד למתן תורה.

(שיח שרפי קודש)

איתא אמרות ה' אמרות פהורות כסף צרוף בעליל לארץ מזוקק שבעתיים (תהלים יט) התורה כבר מוכנה ונתגלתה לארץ ולדורים עוד בימי הפסח, אך שהיו צריכין להזקק ולהצרף בתוך השבעה שבועות שבימי הספירה כדי שיוכלו לקבלה וד"ל.

דרך ארץ קדמה לתורה (ויק"ד ט) ימי הספירה באו לתקן המדות היינו שצריך לתקן עצמו בשבועות הללו כדי שיוכל להכניס לעצמו דברי תורה שבמתן תורה.

ימי הספירה כל יום הוא לתקן מדה אחת מ'מ"ח דברים שהתורה ניקנית בהם' (פ"ו מסכת אבות) ויום אחד העורף הוא לחזרו ולשנות אורם.

המעם שאין מברכים שהחיינו על ספירת העומר שספירת הזמן מורה על הצער ההוא בהעדרו ועל התענוג המקווה בהיותו כמו בכל ספירות ימי הטמאים והטומאות ולפי שהימים האלה לשלמי הבחינה הם ימי צער לפיכך לא קבעו לברך שהחיינו בתחלת מספרם.

בהלכה קבעו שסדר ספירת העומר הוא היום יום אחד לעומר שני ימים שהם מספר הימים שעברו מיציאת מצרים ולא 'מ"ט יום' 'מ"ח יום' שהם מספר הימים שנותרו עד מתן תורה. והביאור בזה כדי שהענין של מתן תורה יהיה דרך ההכנה באתערותא דלתתא ולכן סופרים כמה ימים עברו מיציאת מצרים כלומר היכן אוחזים בעבודת ההכנה למתן תורה, יום אחד של הכנה, שני ימים של הכנה וכן על זה הדרך עד שבאים ליום ה' ש' שלמות ההכנה...

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה (כ"ג, ט"ז) למה אנחנו סופרים ארבעים ותשעה ימים מיום הבאת העומר עד יום קבלת התורה, לרמוז דהא בהא תליא אם אין קמת אין תורה ואם אין תורה אין קמת.

שבע שבתות תמימות תהיינה וגו' (ויקרא כג, טו) ודרשו חז"ל אימתי הן תמימות בזמן שעושים רצונו של מקום. ומה שנקרא כאן שבתות ולא שבועות הוא משום כי כאשר יתקן וישר חסרון המדות ומעבדן אז יתהווה מזה מדת שבת, כמו שנתהווה מששת ימי החול שבת, ומששה שנים שמיטה, שבת לה'. ורק לזה שיהיה תמימות יצטרך מקורם להיות בעצמו תמים, כמו שנאמר (דברים יח, יג) תמים תהיה עם ה' אלקיך.

(מכתבי החסידים)

כללות הענין דבירור וזיכוך עניני העולם מודגש בהקרבת העומר הבא משעורים דוקא שהוא בעיקר מאכל בהמה להורות שכללות העבודה דוספרתם לכם מלשון ספירות ובהירות צריכה להיות גם במצבים נמוכים כמו שעורה, ובזה מתבטא עיקר החידוש שגם דברים נמוכים מתבררים ומזדככים עד שעושים מהם קרבן לה' מלשון קירוב ומלשון קרבני לחמי כדוגמת הלחם שנעשה ממנו דם ובשר כבשרו.

(שערי המועדים מאדמו"ר מליובאוויטש)

קבעו ללמוד מסכת אבות אחר חג הפסח לפי שבניסן נולדו האבות. אבות מלשון רצון, לשון אבה ובעת הזאת מתחדש הרצון של ישראל.

(אמרי אמת)

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א פרשת כי תשא תשל"ב ה'תשס"ו ע"א.

אך למרות כל זה בני אדם לא רוצים להשפיל את עצמם, היות והם רוצים סיפוק, ורוצים תענוג מהקיום שלהם, מזה שה"מלא מדע וחכמה" הוא שלהם. ורק מחמת שהוא מפחד שלא יקבל מכה הוא נותן כינוי לקדושה "הרבש"ע עזר ליי", אבל כל התענוג שלו הוא ממנו עצמו.

יתר על כן, כשהוא כבר מרגיש שאין לו כלום ואין לו שייכות לחכמה שלו, הוא לא בא מזה לדביקות, רק להיפך, הוא מתחיל לשאול: "אם כן בשביל מה אני צריך לעבוד?", "וכי אני צריך לחיות את החיים שלי לחינם?". אי, למא אתה חושב שאתה חי לחינם, הרי יש לך את אותו חכמה ומדע, והקיום שלך הוא אותו קיום. את החיים שלך אתה מבלה משום שאינך רוצה להבין שאתה בחינת בהמה, ולכן אין לך את החכמה להרגיש שהחלמה אינה שלך, וכמו בהמה שמכירה בחוש את האדון שלה כך אתה תחיה בהרגשה שהחכמה שיש לך היא ממי שהחכמה שלו והוא מעיין החכמה. אך אנשים כאלו יש מעט מאד בעולם, עליהם אמר רבי שמעון "ראיתי בני עליה והם מועטים".

האדם לא רוצה לתת מעצמו כלום, יש לו את האכזריות של "רק רע כל היום" ובזה הוא רוצה להשאר. אם רק רוצים לקחת לו מזה נקודה אחת הוא נשבר לגמרי ולא רוצה יותר לחיות בעולם. הוא רוצה רק לדבר על הקדושה, ואת הסיפוק שלו הוא מכנה בשם

כאשר האדם רואה שהוא לא יכול להמשיך להסתובב כך, כל המעיינות של התירוצים לתרץ את עצמו נעולים. והוא כבר לא יכול להגיד: למרות שנפלתי אני עדיין הצודק. כמו שהרבש"ע לחץ את דוד המלך אל הקיר, והראה לו שאין לו כל תירוץ לתרץ את עצמו, ואז הוא נשאר כולו אין, "חטאתי לה", והגיע להכרה כי כל המציאות שלו היא לא המציאות שלו רק יש מציאות שנותנת לו את הכוחות, והיא מביאה אותי למצב שלא אוכל להמשיך להסתובב כך ואני מוכרח להודות כי "חטאתי לה" וחטאתי נגדי תמיד. כמו כן הוא אצל כל אדם. הוא מוכרח לעבור גלגולים ויסורים עד שיגיע להכרה הנכונה. באופן אחר הוא לא יכול להגיע לחכמה אלא מן האין, מהבהמיות. כי אחרי שהוא מכיר שהוא בהמה איך מגיעה אליו כזו חכמה? זוהי החכמה האמיתית שמביאתו להכיר את בוראו. כי החכמה מראה לו שהוא בהמה, וממילא, כמו שהבהמה יש לה את החוש להכיר את האדון, כך נהיה אצלו החוש להכיר שהחיות שלו היא ממקור החכמה שמשפיע בו את החכמה. ואז הוא מתחיל לחיות בדיוק כמו הבהמה שחיה עם התחושה מי הוא האדון, גם הוא חי עם התחושה של האין. וזו היא בחינת משיח. זו היא הרוח החדשה שתהיה בעולם בביאת המשיח, שאנו כולנו נחיה בבחינה הזו כמו דוד המלך משיח ה' - בהמות הייתי עמד, כגמול עלי אמו.

"לא ישבתי עם מתי שווא ועם נעלמים לא אבוא", "שנאתי קהל מרעים ועם רשעים לא אשב", "ארחץ בנקיון כפי ואסובבה את מזבחך ה'", כאילו שהוא מציאות בפני עצמו. ואז הרבש"ע הכניס אותו בנסיון, והביא אותו לכזה מצב שלא יהיה לו מה לענות, ולחרף את עצמו, והביא אותו לכוזב בושח עד לשגעונות, אפילו תינוק במיטה דיבר על דוד המלך. וכאשר כל הדרכים נחסמו בפניו היה מוכרח להודות "חטאתי לה'". דהיינו שלא היה לו מה לתרץ את הטבע שלו שיהיה לו קיום בעולם הזה, ואז הוא המליך את מלכות הקדושה בשלימות, באמרו "חטאתי לה'". אני לגמרי בהמה, והחכמה שלי היא מאין. וזה שכתוב "השלך על ה' יחבד".

מציאות האין היא מציאות שאיננו מסוגלים להבין ולהשיג את קיומה. רק מהבהמיות שלנו אנו מבינים שיש מציאות החכמה. אבל לולי הבהמיות רק מדברים על כך מצוות אנשים מלומדה ובמציאות האמת איננו נמצאים. ולכן אנו כולנו צריכים להגיע למציאות הזו. וזהו שאמר הכתוב "כי תשא את ראש בני ישראל", דהיינו אם בני ישראל רוצים להגביה את המח שלהם ולהשיג את הרבש"ע, את הראש, ולהגיע למציאות של הראש. אזי "ונתנו איש כופר", כופר פירושו פדיון, כל אחד צריך לתת את הכופר, ר"ל שהוא צריך להראות שיש לו פודה, דהיינו סיבה, והוא אינו כלום. "נפשו", שהבחנית בהמה יהיה בנפש. והמכוון בזה, שכל הזמן יחיה עם סיבה, כי אין מציאות להגיע

קדושה. אבל מציאות הקדושה היא, כאשר האדם עובד על עצמו להיות מציאות הקדושה ע"י שהוא משיג את הבהמיות שלו, וממילא כל החכמה והמדע שייד לחכמה מאין תמצא. את זה אדם לא מסוגל להשיג. הוא אוהב לדבר על זה, אבל הקדושה לא נהיה אצלו מציאות. הוא לא יכול להכיל בשכלו שאין לו חלק בעולם והכל מגיע מאת השם. הרי הוא עושה פעולה, הוא עושה משהו. ולכן הוא אומר: אם כן, מה אני צריך לעמול, ומה אני צריך להתייגע.

וזהו סיבת הגלות בה אנו נמצאים, אלפי שנים אנו שרויים בגלות מכיון שאיננו מוכנים להשלים עם המציאות שלנו, שאנו במציאות בהמה. וכל מה שנותנים ומעניקים לנו זה הכל רחמים. כל מה שאנו חיים זה רק מרחמים, ותמיד אנו צריכים לעמוד כעני בפתח. "רחמים" הפירוש שהרבש"ע מקיים אותנו ומעניק לנו ומשגיח עלינו כמו אמא רחמניה שמטפחת את הילדים שלה, כך כביכול הרבש"ע הוא האמא של העולם. ולכן מורידים אותנו לכאלו חשכויות. את דוד המלך הקב"ה הוריד לשיא החשכות כמו שאנו נמצאים היום, רק שהוא חי במציאות הקדושה שהחכמה הראתה לו את הבהמיות שלו. מתחילה הוא היה כ"כ גדול, עד שלנשימה אחת איבד את המציאות שהחכמה היא מאין תמצא, ואמר "בחנני ה' ונסני". דהיינו שדימה כי עבד על עצמו והשיג את החכמה, והחכמה היא ממנו, ולכן אמר "בחנני ה' ונסני צרפה כליותי וליב",

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

479
P

לשלימות ללא סיבה.

כל אחד חי בהרגלים שלו, ובשום אופן אינו יכול לצאת מההרגלים שהוא התרגל בהם, אל לו לאדם לרמות את עצמו שמחר הוא יצא מן ההרגל, כי זה בחינה של "רשעים מלאים חרטות", שכביכול המצב הזה לא טוב, ומי שאומר שמחר יצא מן ההרגל הרי זה סימן שהוא מיואש. האדם צריך לדעת שמהרגלים לא יוצאים אף פעם, כמו שאדם הראשון אמר "אכלתי ואוכל עוד", ורק אם הוא חי עם סיבת כל הסיבות הוא שולח לו סיבה שתציל אותו. וכשהוא חי את הסיבות הוא נוכח לראות למה אני לא פגמתי? למה לא גנבתי? למה לא הרגתי? בגלל שיש סיבה! ובלי סיבה - כמו שהבהמה נוגחת

ובועטת כך הוא מזיק עם החטאים שלו. לכן כשהאדם רוצה להגיע אל השלימות הוא מוכרח לחפש ולמצוא את סיבת כל הסיבות עילת כל העילות. והוא צריך לחיות איתו. וכאשר הוא חי את הבהמיות שלו הוא יכול לחיות עם סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות. כי כאשר הוא משיג ומכיר שהמציאות שלו היא אין, ואז החכמה שלו מראה לו שהוא בהמה, ואם כן מאין לו חכמה. וממילא הוא מגיע להכרה שהחכמה היא מאין. וע"י החכמה הזו הוא מוצא את הקדושה, כי מתוך שמכיר שהחכמה איננה שלו הוא מוצא בעצמו את הקדושה, והוא חי עם הרבש"ע כגמול עלי אמו.

המשך יבוא אי"ה

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנין
הר"ר יחיאל פרוש ומשפ' להולדת הנכדים
הר"ר נחמן קירשנבוים ומשפ' להולדת הנכד
משפ' קירשנבוים להולדת הנין
הר"ר מרדכי פרוש ומשפ' להולדת הבן
הר"ר בנימין כהן ומשפ' להולדת הבן
משפ' כהן להולדת הנכד
הר"ר יצחק סגל ומשפ' להולדת הבת
הר"ר יהודה לייב פרוש ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר יעקב יוסף הירשער ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' שני 3
02 - 5829688 ☎
פקס: 02 - 5325477
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

לעילוי נשמת

מרת חיה רבקה רבורה ב"ר אהרן ע"ה נלב"ע כ"ח ניסן
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע